

Mevrouw zat, als gewoonlijk, met een boek; ze leefde lezen, ook toen Hannie er was.

Marie las ook; alleen Frieda hield zich voor deze bijzondere gelegenheid onledig met een handwerkje.

„Wat maak je?” vroeg Hannie, bijna fluisterend, om de anderen niet te storen.

„O, dit moet een kleedje worden, zie je wel, 't rozenmotief, dat tegenwoordig in de mode is. Maar voor dat ik het af heb, als ik het tenminste afmaak, is 't bepaald al lang weer ouderwetsch”, legde Frieda luchtig uit.

Hannie vond het jammer van 't geld, dat Frieda op die manier vermorste. Maar ze durfde het niet zeggen; ze wist, dat Frieda zoiets kleinburgerlijk zou vinden. En dat te wezen, of het tenminste te tonen, was bij de deftige Ter Weele's een misdaad.

„Heb je voor mij ook niet wat te doen? 'k Heb niks meegebracht, omdat jij anders nooit zit te werken, maar 'k vind het wel veel gezelliger.”

„'k Zal nog wel 't een of ander, dat begonnen is, opzoeken. 'k Ben altijd minstens met drie dingen tegelijk bezig. Wat wil je, borduren of haken?”

„Mij 't zelfde, als 't maar niet te moeilijk is.”

Frieda scharrelde wat in een kast en kwam terug met een half-geborduurd zakdoekje, verkreukt van 't lange liggen.

„Als je 't netjes doet, mag je 't in huis verder afmaken”, beloofde ze ondeugend.

„Daar zou je goed mee uit zijn. Maar ik festonneer niet zoo heel mooi.”

„Dan laten zien telkens, als je twee schulpjes afhebt”, kommandeerde Frieda.

En toen, met een plotse inval: „Jammer, dat Stien hier pas voor 't eerst komt. We konden anders prachtig haar talent voor onderwijs-geven op de proef stellen. Maar nu moeten we natuurlijk onze waardigheid ophouden.”

Op 't zelfde oogenblik werd er gebeld.

„Daar heb je ze”, zei Frieda.

En als antwoord op een wenk van haar mama, die scheen te vragen, of zij niet even open zou gaan doen: „Nu, toe ma, laat Da nou gaan. Wij zitten hier nu zoo plechtig met ons viertjes. Precies goed, om haar verlegen te maken.”

Tegen Hannie fluisterde ze nog even: „Ijverig borduren straks. Denk er om, dat wij de eer van de familie hebben op te houden”, op zoo'n toon, dat Hannie moeite had de binnenkomende met genoeg ernst te groeten.

Mevrouw ontving 't nichtje welwillend-beleefd; Marie nam, als gewoonlijk, 't air aan van: je zult aan mij toch wel niks vinden, en daarom geef 'k me ook niet de moeite, aangenaam te kijken; terwijl Frieda erg hartelijk deed.

„Gemaakt-hartelijk”, vond Hannie, en ze ergerde er zich aan en voelde zich ineens weer veel minder eigen met haar vriendin dan zooeven. Huichelde Frieda misschien tegenover haar ook?

Ze bleef stil dien avond; voelde zich een beetje een vreemde ook in dezen familiekring, hoewel Frieda haar telkens in 't gesprek betrof, dat tusschen haar drieën, als jongsten, wel 't meest levendig was. Mevrouw deed haar best, was minzaam, maar 't was te voelen, dat ze zich moeite gaf. Hannie tenminste voelde het en dacht, dat Stien het ook deed.

Later op den avond kwam ook mijnheer Ter Weele thuis; hij zei, dat hij nog even een luchtje had geschept, wat aan mevrouw een eigenaardig glimlachje ontlokte, dat aan Hannie ontging. Hij was erg joviaal in zijn doen; Hannie, die hem nog nooit langer dan voor enkele oogenblikken had ontmoet, vond, dat Frieda, in haar gemakkelijke manier van met anderen om te gaan, haar vader geleek.

Toen hij de dames nog bij de thee vond stond hij er op, dat er wijn gebracht zou worden; „om zijn nicht te eeren”, zooals hij zei.

„Als ik dan maar bedanken mag, Oom. Ik gebruik nooit wijn”, zei Stien.

Hij lachte. „Slecht voor de studie soms, nichtje?” informeerde hij.

„Misschien”, was 't eenigszins koele antwoord.

„Stien kan wel limonade krijgen. Misschien heeft Hannie die ook liever?” kwam mevrouw.

Hannie zei: „O ja, als 't u belieft”, maar voelde meteen, dat ze kleurde. 't Hinderde haar altijd, wanneer er iets was, waarom de anderen haar misschien niet voor „vol” zouden aanzien. En tegelijk benijdde ze Stien, die zoo kalm voor haar zaak uitkwam. Zoo zou zij, Hannie, nooit worden.

Frieda deed met haar tweetjes mee, hoewel mijnheer haar plaagde en vroeg, of ze misschien een nonnetje wou worden, daar zij toch niet studeerde.

Toen Stien vertrekken wilde, stond mijnheer er op, haar thuis te brengen.

„Och, we gaan toch samen één kant uit”, zei Hannie schuchter. Ze wilde nog wel een oogenblikje met Stien, die haar aantrok, alleen zijn, hoewel ze bijna zeker wist, dat ze onderweg toch niets dan alledaagschheden zou zeggen.

„Zoo veel te beter”, meende mijnheer, „dan breng ik jullie samen thuis.”

En daar bleef het bij.

Onderweg schertste hij, dat ze nu eigenlijk met hun drietjes de stad nog eens in moesten gaan. Hij met twee zulke puriteintjes.

„Ik meen er niks kwaads mee, kindlief”. Dit tot Stien. „'k Heb alle respect voor de ideën van je vader. Maar hier in de stad bezien we 't leven na-

tuurlijk anders dan jullie op een dorp. Je zal dat zelf wel merken."

„Misschien, Oom. Maar u moet niet vergeten, dat ik hier kom om te werken."

„Werken! Ach wat, jullie moderne vrouwen. Je weet zelf niet, wat je begeert. Was 't leven vroeger voor de vrouw niet veel mooier, toen ze niets anders hoefde te zijn dan zoo'n vliindertje, dat de dagen doorfladdert, en niet van zorgen weet? Kijk dan eens naar mijn Frieda. Is dat nou voor een vader niet een dochter, om trotsch op te wezen? Maar zij vat de zaken niet zoo zwaar op! Jullie met je werken bent oud, voor je er erg in hebt, en dan zou je nog willen genieten, maar is het te laat."

Stien zei niets dan: „alle meisjes zijn nou eenmaal niet eender, Oom", waarop hij zeide: „och kom, een meisje is een meisje. En vooral als je toch in denzelfden stand bent."

Hannie wist zelf niet recht, waarom, maar ze dacht, dat Stien veel had willen zeggen, indien niet de gedachte: „Oom vat het toch niet ernstig op", haar teruggehouden had.

Zij zelf had ook wel over dit onderwerp door willen praten, doch dan met een ander dan mijnheer Ter Weele.

Zou ze nu aan Stien vragen of ze ook eens bij hen aan huis kwam? Maar stond dat niet gek, nu mijnheer Ter Weele er bij was? Net, of ze zich indringen wilde? Misschien was 't beter, dat ze Stien eens opzoeken ging op haar kamer en haar dan meenam. Zondag bijvoorbeeld. Dan zag ze Frieda toch nooit.

„Ziezoo, Hannie, kind, jij ben er al. Wil ik voor je bellen?" Mijnheer Ter Weele's vraag schrikte haar uit haar mijmering.

„O nee, mijnheer, doe u geen moeite. U is al te vriendelijk. Dank voor uw geleide. Mag ik je eens komen opzoeken, Stien?"

„Graag. En hoe eer hoe liever. Ik ben hier totaal vreemd."

In Stien's stem was nu een andere, warmere klank, dan wanneer ze tot haar Oom praatte. Hannie voelde het en was er blij om.

„Ik geloof wel, dat ik van haar zou kunnen houden. Als ze niet tegenvalt." Dit was de voorzichtige conclusie, waartoe ze voor zich-zelve kwam, en die ze ook uitsprak, toen haar moeder vroeg hoe ze 't onbekende nichtje gevonden had.

J. M. W.—W.

(Wordt vervolgd.)

HET MEISJE EN DE UNIVERSITEIT.

Het voorgaande betrof de arbeid van de vrouw. Een andere vraag is, of het meisje ook voort zal gaan met zich aan de wetenschap te wijden en dus aan de Universiteit zich als student zal laten inschrijven. Dr. Bavinck wijst er op in „De Vrouw en de hedendaagsche maatschappij", dat er van de oudste tijden af vrouwen geweest zijn, die zich aan de wetenschap hebben gewijd, zooals Sappho, Aspasia, Hypatia, Paula, Hroswitha, Hildegardis, Colonna, Charitas Pirkheimer, Helene Cornaro, terwijl Laura Bassi zelfs een professoraat bekleedde en onder ons Anna Maria Schuurman meer bekend is. Doch juist het feit, dat we deze geleerde, deze wetenschappelijke vrouwen allen bij naam kennen, bewijst wel, dat ze tot de grote uitzonderingen behoren. En ook het feit, dat Nederland aan alle Universiteiten saam slechts alleen Mej. Dr. Westerdijk als hooglerares bezit, is alweer een bewijs, dat we hier met een uitzondering te doen hebben. Dr. Bavinck zegt verder: „Er bestaat geen voldoende grond om de vrouw den toegang tot de hoogeschole te weigeren. Dat de vrouw in 't algemeen voor studie ongeschikt zou zijn, wordt meer en meer als een vooroordeel prijsgegeven; de vrouw is ook in dit opzicht anders, maar niet minder dan de man; ze is minder dialectisch aangelegd, maar overtreft den man in intuïtief vermogen en noesten vlijt." „Bovendien", zoo gaat hij voort, „moet men zich van het aantal vrouwen, dat den weg der studie inslaat, geen overdreven voorstelling maken. Zeer waarschijnlijk zal het aantal vrouwelijke studenten, als het nieuwste er af is, eer dalen dan stijgen, want studie heeft voor de vrouw groote bezwaren: zij is lichamelijk zwakker dan de man; moet zich enkele dagen in de maand beter in acht nemen en zij kan het zitten op de banken, het leven op een kamer en het werken voor een examen niet zoo goed volhouden."

Laten we nog even naar Dr. Bavinck luisteren, als hij op een volgende bladzijde van zijn boek zegt: „Een groot bezwaar is ook daarin gelegen, dat de vrouw in het algemeen voor eigenlijke wetenschappelijke studie, voor de dikwerf zeer ingewikkelde en abstracte vraagstukken, die zich voordoen, veel minder belangstelling gevoelt dan de man in doorsnee. Ze zit veel vaster aan huis

gezin en maatschappij gebonden, 'ze wortelt dieper in het concrete, werkelijke leven; zij kan zich moeilijker van huiselijke zorgen en familieplichten ontslaan dan de man en ziet daarom in de studie meer een middel om een diploma te halen en een positie te verwerven dan een zaak, die haar om zichzelf bekoort." De resultaten van vrouwenstudie zijn dan ook niet bemoedigend. Prof. Damsté vertelt ons, dat van de 79 dames, die in de klassieke letteren studeerden, slechts 4 het tot een gelukkig einde brachten. Dr. N. Singels zegt in zijn afscheidsrede, dat van 80 meisjes, die eindexamen Gymnasium deden en naar de Universiteit gingen na vele, vele jaren slechts 6 tot het einddoel gekomen waren. En Prof. Bumm deelt ons mede, dat van de 1242 vrouwelijke studenten, die in de jaren 1908 tot 1912 aan de Berlijnse Hogeschool waren ingeschreven, 60 % tot uitoefening van een beroep kwamen en 40 % in het huwelijk traden.

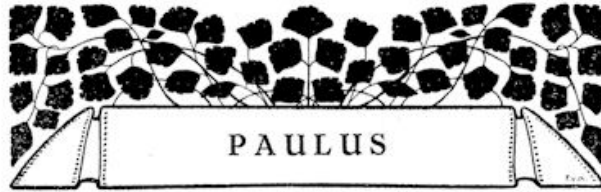
In het maandschrift „Pais" vond ik nog deze mededeling: „De proeven van Grazioni en anderen hebben doen zien, dat reeds op de lagere school bij 200 meisjes een gemiddelde gewichtsvermindering van $\frac{3}{4}$ K.G. werd geconstateerd na een repetitie."

Wat zou dan wel de uitkomst zijn als deze proeven werden uitgestrekt tot onze studerende meisjes na elke repetitie, na elk tentamen en examen?

We behoeven nog niet zo ver te gaan als Socrates, die geen damesstudie toeliet, omdat het de vrouw ontbreekt aan de nodige bedaardheid, zelfbeheersing en volharding, of ook als Wessel Gansvoort, die geleerdheid gevaarlijk achtte voor de vrouw; of als Dr. Bisschop, die de vrouw ongeschikt acht voor de studie op grond van haar hersengewicht; maar toch mogen we de meisjes, die naar de Universiteit willen, wel toeroepen: „Bezint, eer gij begint". We vinden het niet erg, dat Cathrein gelijk heeft, als hij zegt: „Voor niet weinige dames is de studie slechts een kleine omweg naar..... Mannheim". 't Is heel natuurlijk, dat Minerva verlaten wordt als Eros komt. Doch ook dit is een punt, dat overweging verdient bij het doen van een keuze. Voor de man staat het vast, dat de wetenschap of altans het wetenschappelijk beroep zijn hele leven moet vullen, wanneer hij zich eenmaal aan de studie heeft gegeven. Maar voor de vrouw is dit niet het geval: zij heeft een ander, een hoger ideaal en dan is het de vraag, of het wel gewenst is de Universiteit als doorgangshuis te gebruiken. Alles te zamen genomen, geloof ik, dat de wetenschappelijke studie en ook de wetenschappelijke voorbereiding voor een beroep voor het meisje hoge uitzondering moet blijven. Alleen zij, die bij een sterk en gezond lichaam ook een wezenlijk wetenschappelijke aanleg bezitten, kunnen de Universiteit kiezen, wanneer ze altans niet reeds Amor

op haar weg hebben ontmoet, vóór ze de Hogeschool bereiken.

J. C. WIRTZ Czn.

I.

Zouden onze jonge meisjes belang stellen in een biographie van Paulus?

Ik ben overtuigd van ja.

Ten eerste zijn onze tegenwoordige jonge meisjes buitengewoon „belangstellend". De nieuwe tijd heeft ook hen aangegrepen. 't Is of ze nog nooit zoo „wakker" zijn geweest als nu, of ze op de teenen zijn gaan staan, en reikhalzend rondzien naar al wat maar van hun gading zou kunnen zijn. Door die „beweging" is hun horizon verruimd, hun blik verhelderd, en warm kloppen hun jonge harten voor al wat hen helpen kan, onzen geweldigen tijd met zijn wreede smart maar ook met zijn grootsche beloften beter te begrijpen.

Als vanzelf gaat, in ontzaglijke tijden als wij thans doorleven, onze blik terug naar soortgelijke tijden in de geschiedenis der menschheid. Tijden, waarin het óók stormde door de wereld, tijden, waarin God eveneens groote dingen doende was, tijden, waarvoor hij menschen schiep, grootsch en geweldig als die tijden zelf, opdat die menschen, worstelend en overwinnend, leiding zouden kunnen geven aan de geesten. Menschen, die helden waren van zielenadel, van het woord, van de pen; genieën, met adelaarsblik peilend den nood, en vooruitziend de toekomst der tijden.

Zulk een held, zulk een genie, is ook de Apostel Paulus geweest, de man, aan wien ook wij, Nederlandsche Christenen, de grootste schatten van ons leven te danken hebben.

Maar, — zal allicht iemand zeggen — Paulus is zóó bekend, wat hebben wij nu aan een biographie van Paulus?

Het laatste moet nog blijken. Maar het eerste? „Paulus is zoo bekend?" — Neen, dat vind ik nu juist niet. O, wel zijn naam, wel bekende teksten uit zijn brieven, wel de grootsche momenten in zijn leven. Maar niet Paulus' persoonlijkheid. Paulus is in onze christelijke kringen bekend genoeg, maar wordt er zoo bitter weinig gekend.

En dat is iets, wat ik zoo vreeselijk jammer vind.

Want Paulus is niet alleen een allermerkwaardigst man geweest, maar hij is ook zéér goed te kennen, al bezitten we nergens in den Bijbel een aparte karakter- of persoonsbeschrijving van Paulus.

We kunnen Paulus leeren kennen uit twee bronnen. Ten eerste uit het boek van Lukas: „De Handelingen der Apostelen”, maar veel meer nog uit Paulus' eigen brieven.

De bedoeling van Lukas' verhaal aan Theofilus was echter niet een levensbeschrijving van zijn vriend Paulus te geven. Lukas wilde Theofilus op de hoogte brengen van de handelingen der Apostelen, en dus ook o.a. van de handelingen van den Apostel Paulus. Lukas vermeldt Paulus dan ook niet zoozeer om zijn persoon dan wel om zijn handelingen, zijn daden, zijn reizen, zijn optreden. Toch kunnen we, zoo we goed lezen, aardig wat over Paulus' persoonlijkheid uit de Handelingen te weten komen.

Maar véél meer kunnen we over Paulus' persoonlijkheid te weten komen uit zijn eigen brieven. Omdat die brieven, voor 't gemak van 't gebruik der lezers, later in hoofdstukken en in teksten „verdeeld” zijn, zijn ze voor ons wel eens te zeer dogmatische verhandelingen of polemische belijdenisschriften geworden, en is hun karakter van brieven — en tegelijkertijd de briefschrijver — te zeer achter, om het zoo eens te noemen, hun „officieele” waarde schuil, niet zelden te loor gegaan.

En dat is zeer jammer. Want in iedere Christelijke kerk, in ieder Christelijk gezin, in ieder Christelijk hart moest Paulus leven. En nu is maar al te zeer waar, wat een Duitsch geleerde, Prof. A. Deissman — die de moeite heeft genomen alle Paulus' reizen zelf te doen, Paulus na te reizen als het ware — na zijn terugkeer, toen Paulus voor 't eerst om hem lééfde, ons verweten heeft: dat Paulus, voor ons, West-Europeesche Christenen, te veel „een perkamenten heilige” is.

Dat Paulus' brieven een prachtige bron zijn, om hem als persoon te leeren kennen, behoeft wel geen nader betoog. Als een groot man sterft, wacht men met de beslissende beoordeeling over zijn karakter tot de familie toestemming geeft tot het publiceeren van zijn brieven. Eerst uit iemands brieven, zoo oordeelt men terecht; kan men zien, hoe iemand werkelijk is geweest. Want in een brief geeft men zich, zooals men is. Zelfs liggen allerlei stemmingen van 't gemoed in iemands brieven weerspiegeld.

En dat geldt ook van Paulus' brieven, zoowel die hij aan de gemeenten, als die hij aan personen geschreven heeft. Paulus heeft die brieven nooit geschreven met het doel, dat ze later gepubliceerd zouden worden. Hij schreef ze, als de nood drong, uit een spontane opwelling van zijn rijk, vurig, gevoelig hart. Konden wij Paulus' brieven, in de oorspronkelijke taal, waarin Paulus ze schreef, in

't Grieksch, — in den oorspronkelijken vorm, waarin Paulus ze schreef, natuurlijk zonder hoofdstukken- en teksten-verdeeling, *aus einem Gusz* lezen — dan zouden we dat alles veel beter begrijpen; voelen, zou ik bijna zeggen.

Vóór ik verder ga, wil ik voor een misverstand waarschuwen.

Al beschouw ik Paulus' brieven als prachtige kenbronnen van zijn persoonlijkheid, al betreur ik, dat door de soms foutieve en dus zinstorende verdeeling, ja, versnippering van Paulus' brieven, het karakter van *brieven* zoo veelszins te loor is gegaan, — toch meene niemand, dat ik, zoo sprekend, ook maar iets zou willen afdoen van het Goddelijke karakter van Paulus' brieven.

Zelve Gereformeerd van belijdenis, geloof ik, dat de heele Schrift van God ingegeven is, ook Paulus' brieven. Ik beschouw ze daarom in de allereerste plaats als openbaringen van Gods waarheid, en in dien vorm (maar natuurlijk zonder hoofdstukken en teksten) aan Paulus door den Heiligen Geest ingegeven, opdat zij, veel meer nog dan door Paulus' *prediking* mogelijk zou zijn, het Evangelie van Christus naar het toen nog heidensch Europa zouden overbrengen.

Maar daar dit voor mij zoo onomstootelijk vast staat, kan ik zonder schroom zeggen, dat Paulus' brieven voor mij ook zèlfopenbaringen van Paulus zijn. En dat, al wie ze zoo beschouwt, Paulus' eigenaardige en veelzijdige persoonlijkheid in een geheel nieuw licht zal zien.

Twee dingen treffen in den wonderen levensloop van dien wonderen man.

Ten eerste zijn wonderbaar levenswerk. En ten tweede zijn levenslange lijdensweg.

Zoo levenswerk als lijdensweg zijn beide aan Paulus voorgezegt drie dagen na zijn bekeering. Dan draagt Jezus aan Ananias te Damascus op, den pas bekeerden Farizeër Paulus, door oplegging der handen van zijn blindheid te genezen, en deelt tevens aan Ananias Paulus' nieuwe levenstaak mede.

Die nieuwe levenstaak zou er niet alleen een zijn van geweldigen *arbeid*, maar óók van nameloos *lijden*. Want zoo sprak Jezus tot Ananias:

„Deze is mij een uitverkoren vat, om Mijn naam te dragen voor de Heidenen en de Koningen en de kinderen Israëls”.

Dat is de arbeid.

En dan volgt onmiddellijk het lijden:

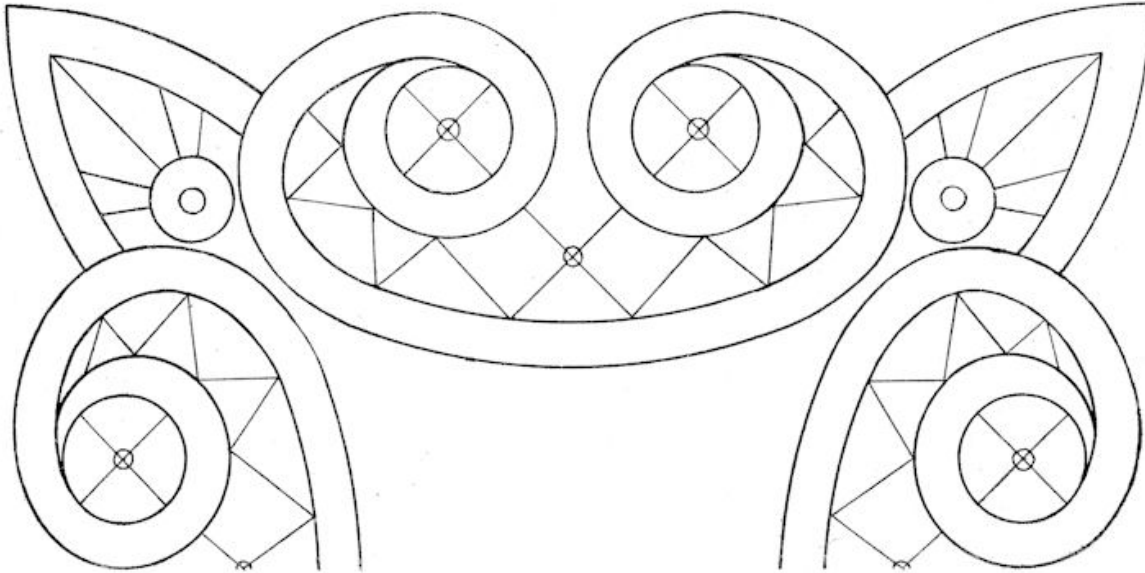
„Ik zal hem toonen, hoeveel hij lijden moet om Mijnen naam”.

Ik stel mij voor met u Paulus te volgen op zijn weg van arbeid en lijden, beide begonnen na zijn bekeering, beide eerst geëindigd bij zijn onthoofding onder Keizer Nero te Rome.

H. S. S. K.

blauw doortrekpapier op 't glanskatoen overgebracht; 't band met kleine steekjes op geregen; de figuren voor zoover noodig ingehaald om ze den goeden vorm te geven, de naadjes netjes bevestigd en de wieltjes en kantsteken aangebracht, gelijk bij dit werk gebruikelijk is. Men heeft noodig ongeveer drie el band.

VÉKA.

EENVOUDIG KLEEDJE VAN POINT-LACÉ-WERK.

MULO, H. B. S. OF GYMNASIUM.

Al is echter de wetenschappelijke studie slechts bij hoge uitzondering voor de vrouw weggelegd, dan wil dit niet zeggen, dat we nu maar in het andere uiterste moeten vervallen door onze dochters alleen de lagere school te laten bezoeken. Dit acht ik zeer onvoldoende en 'k meen, dat alle ouders, die hiertoe maar even in de gelegenheid zijn, verplicht zijn ook hun meisjes voortgezet onderwijs te doen ontvangen. De vraag komt dan aan de orde welk onderwijs dit zijn moet. Voor het overgrote deel zal de Mulo-school de beste opleiding zijn, mits dit een echte Mulo-school is, want vooral onder deze naam wordt heel wat „Ersatz” verborgen; het vervangmiddel biedt zich aan als het wezenlijke. De echte Mulo-school geeft gelegenheid om minstens

twee moderne talen te leren en het daarin zover te brengen, dat men zich in die talen ook redden kan, vooral met het lezen. En is het zover, dan heeft het meisje het zelf in haar macht om verder te komen. Zij kan dan behalve de allerbeste voortbrengselen van de Nederlandsche letterkunde ook genieten van die der vreemde talen, waarin ze bedreven is. Ze kan in meisjesvereniging of club door verdere om-

gang het leven leren kennen en ook de vrijmoedigheid bekomen zich te uiten, waar dit pas geeft. Daarenboven geeft het Mulo-diploma toegang tot tal van betrekkingen, die ook voor een meisje geschikt zijn, zodat ze, als het wezen moet, in eigen levensonderhoud kan voorzien. Wil ze echter een meer speciaal vrouwelijk bedrijf gaan uitoefenen, dan staan de industrieschool, de huishoudschool en velerlei cursussen haar ten dienste om haar doel te bereiken, want voor al zulke inrichtingen is het Mulo een uitstekende voorbereiding.

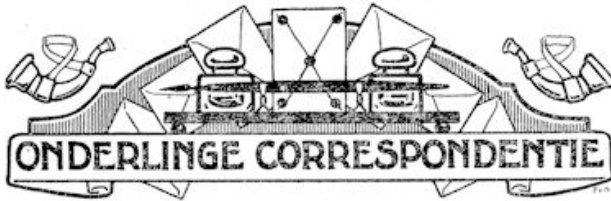
Wil echter het meisje meer, wil ze trachten naar hoger studie, dan moet ze kiezen tusschen Hogere Burgerschool en Gymnasium. Die keuze is m. i. voor het overgrote deel dezer meisjes niet moeilijk op grond van hetgeen vroeger gezegd is. Immers als het waar is — en het komt mij voor, dat dit vrijwel vast staat — dat de vrouwelijke aanleg meer gaat in de richting van de letteren dan van de wiskunde, dan moet het Gymnasium de voorkeur hebben boven de Hogere Burgerschool. De laatste gaat in de richting van natuur- en wiskunde; de eerstgenoemde inrichting legt de nadruk op de talen. Men vergelijkte slechts twee inrichtingen in dezelfde stad: het

Willem Lodewijk Gymnasium en de Christelijke Hogere Burgerschool, beide in Groningen. De eerste inrichting besteedt per week in zes klassen aan de verschillende talen 115 uren tegenover 40 uren aan wis- en natuurkunde; bij de H. B. S. komen we voor vijf klassen tot 44 uren aan de verschillende talen en 63 uren voor wis- en natuurkunde, hieronder de scheikunde, werktuigkunde, natuurlijke historie en handelsrekenen ook begrepen.

We komen dus tot de slotsom, dat voor alle meisjes voortgezet onderwijs gewenst is, dat voor de meeste de Mulo-school voldoende is en dat voor haar, die verder willen het Gymnasium de voorkeur verdient boven de H. B. S.

Maar nu komt nog de belangrijke kwestie van de *co-instructie*. Daarover een volgende maal.

J. C. WIRTZ CZN.

Zeer geachte Redactie,

Hartelijk kom ik u dank brengen voor de antwoorden van de door mij gestelde vragen door u beantwoord.

Maar op de elfde vraag, geachte Redactie, kom ik nog even terug, aangaande een Christelijk meisje en een ongeloovige jongeling. Er staat toch in 1 Cor. 7 vs 12 tot 16, dat een vrouw die een ongeloovige man heeft, en hij tevreden is bij haar te wonen, dat zij hem niet verlate; want wat weet gij vrouw, of gij den man zult zalig maken, of wat weet gij man of gij de vrouw zult zalig maken.

Want al staat het geloof van zulk een op losse schroeven, daarom kan hij door de vrouw wel tot wat anders gebracht worden. Wat ziet men het toch vaak in ons dagelijksch leven, waar we zoo dagelijks mee omgaan en die nergens van willen weten. Zoo was hier onlangs nog een, die niets van Gods Woord wilde hooren, maar ik begon er iederen dag weer over te spreken, en nu kan ik weten dat dezelfde niet zoo'n afkeer meer heeft.

Nu stel ik u nog eens de vraag: mag het of mag het niet?

Bij voorbaat mijn dank.
Uthrn.

A. v. W.

Antwoord aan A. v. W.

Eigenlijk vindt je al een antwoord op je schrijven in wat ik zei tot de drie Zeeuwsche meisjes. De aangehaalde teksten 1 Cor. 7 vs. 12—16 slaan zeer duidelijk op reeds gehuwden. Waarschijnlijk heeft Paulus hier het oog op mannen en vrouwen, die *in* het huwelijk tot bekeering, d.w.z. tot het Christendom kwamen. Zie in verband met je vraag vooral ook vers 39: „Zoo is zij vrij om te trouwen, wien zij wil, *alleenlijk in den Heere*.”

Het vers, waarin je mij gelijk geeft, is meer goed bedoeld dan dichtelijk. Wanneer je wat meer *goede* poëzie

gelezen hebt, zul je dat zelf erkennen. Bovendien ligt er nog zooveel voor deze rubriek te wachten, dat we de plaatsruimte een weinig moeten verdeelen. 'k Hoop dat dit je niet zal afschrikken nog eens weer iets van je te laten hooren.
J. M. W.-W.

Geachte Redactrice,

Veroorloof mij, dat ik nu niet kom met een vraag of een opmerking, zooals dat meestal de gewoonte is bij onze Onderlinge Correspondentie, maar met een voorstel. Ik zou het n.l. zoo dol-gezellig vinden, als er in „Meisjesleven” eens een wedstrijd werd uitgeschreven, waarvoor zich niet de handen, maar de geest zal hebben in te spannen; ik bedoel een wedstrijd in het maken van het een of ander opstel, hetzij over een vrij of een vooruit opgegeven onderwerp. Uit de verschillende brieven leid ik af, dat sommige meisjes misschien wel iets aardigs zouden kunnen praesteeren. En waar wij steeds profiteeren van hetgeen anderen voor ons schrijven zou het wel leuk zijn zelf eens op letterkundig gebied werkzaam te zijn.

Misschien lijdt mijn voorstel een jammerlijk fiasco en wordt het vuur van mijn geestdrift door een stortvloed van bezwaren uitgebluscht, misschien vindt het bijval, in elk geval zie ik Uw antwoord in spanning tegemoet en teeken

Hoogachtend,

KO.

Hoe denken onze andere lezeressen hier over? RED.

Hooggeachte Redactrice!

Met veel belangstelling heb ik de rubriek O. C. in Meisjesleven gevolgd. Vooral de correspondentie over Vereenigingsleven en Meisjesorganisatie trok mij aan. Met verlangen zag ik dan ook uit naar beantwoording der vragen, die U aan Mej. Oudenaarden, secretaresse der Geref. Meisjesbond, stelde. Tot m'n groote teleurstelling echter, bleef dat antwoord tot dusver uit. Zou ik langs dezen weg Mej. Oudenaarden vriendelijk mogen verzoeken, ons iets te willen vertellen van de wijze waarop de Bond werkt? Ook zou ik gaarne eens ingelicht willen worden over de beste wijze van oprichting eener Meisjesvereniging. Hopende op een, zoo mogelijk eenigszins spoedig, antwoord.

Hoogachtend,

Ap., 10 Jan. 1919.

C. F. O.

Geachte Redactrice!

Behalve de door U genoemde „Handleiding” in het weitaschknoopwerk en het frivolité-werk (macramé) bestaat nog een boekje met frivolité-patronen n.l. „Schiffchen-Arbeiten (Frivolitäten)” bewerkt von Emmy Liebert. De uitgever is Otto Beyer, Leipzig, Rathausring 13, de prijs is 2 Mark (wat men in Nederlandsche handwerk-winkels op f 1.83 berekent!) De Deutsche beschrijving is misschien eenigszins lastig, maar de patronen zijn heel mooi. Er komen in voor: kragen, puntjes om zakdoeken, schortjes, tashjes, kindermutsjes, tusschenzetsels, kleedjes van dubbele tulle, opgewerkt met frivolité-figures, enz.

Pé. L. ZWIERS.

Woudsend (Friesl.), 8 Jan. '19.

MEISJESLEVEN

CHRISTELIJK TIJDSCHRIFT
VOOR ONZE
VROUWELIJKE JEUGD.

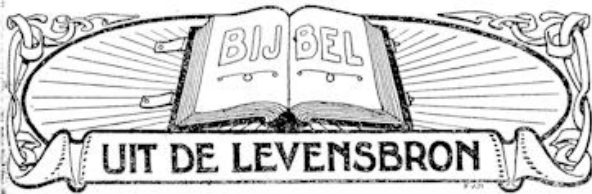
ONDER REDACTIE VAN J. M. WESTERBRINK-WIRTZ EN P. KEUNING

MET MEDEWERKING VAN DE DAMES:

JOHANNA BREEVOORT, H. S. S. KUYPER, J. H. KUYPER, J. L. F. DE LIEFDE, H. W. VAN MARLE, A. E. A. MONGERS, H. RIEMENS, MARION VEREN, EN DE HEEREN: Dr. A. DUPONT, C. A. KEUNING, C. SMEENK, Dr. J. VAN DER VALK

Redactie-Adres: REDACTIE „MEISJESLEVEN” te BAARN — Uitgave: UITGEVERSMACHTSCHAAP J. J. BOSCH BZN. te BAARN

Versijnt den 1^{en} en 15^{en} van iedere maand. Abonnementsprijs f 1.75 per half jaar. Men verbindt zich voor een geheelen jaargang.

JEZUS EN ZIJN DISCIPELEN.

Maar ter vierde nachtwake kwam Jezus tot hen, wandelende op de zee. Matth. 14 : 25.

Stel het u eens goed voor.

Jezus heeft een groote schare gespijzigd; we lezen, dat er vijfduizend mannen waren zonder de vrouwen en kinderen. Die allen zijn verzadigd geworden van vijf brooden en twee visschen. Dan zijn er nog twaalf volle korven met brokken overgebleven.

Dat groote wonder der spijziging hebben de discipelen gezien. En wat lezen we nu van hen?

„Want zij hadden niet gelet op het wonder der rooden; want hun hart was verhard.”

Vandaar is het ook, dat zij, als Jezus straks wéér een wonder zal doen, zich bovenmate zeer verwonderen. Zóó weinig kennen zij Jezus nog maar. Zóó zijn ze gewoon geraakt aan de nabijheid van den one Gods en den Zoon des menschen. Dit is het gevolg van de verharding hunner harten.

Wat moet Jezus nu van Zijn discipelen denken? Want Hij kent ze. Hij doorgront hun hart, Hij weet, hoe ondankbaar ze zijn, hoe ongeloovig zij zijn, hoe verhard zij zijn.

En nu is Hij op den berg alleen.

Stel u het eens goed voor.

Daar, op den berg, zoekt Hij kracht in het gebed. Voor een korte poos heeft Hij de donkere wereld onder zich gelaten, de wereld met haar zonde en schuld. Hij blikte op naar de woning Zijns Vaders.

O, nu rust Hij uit van Zijn vermoeiend werk, van Zijn rusteloos weldoen, van Zijn spreken en leeren en genezen en redden.

Het is Hem goed, te zijn dicht bij den Vader; het is Hem goed, verre te zijn van de menschen.

Stel het u nu goed voor.

Jezus, die rust zoekt, die in Zijn bidden kracht moet ontvangen voor de taak, dien Hij straks weer te volbrengen heeft, slaat toch acht op Zijn discipelen, op Zijn zondige, ondankbare, verharde discipelen. Is dat geen wonder van liefde?

„En Hij zag, dat zij zich zeer pijnigden om het schip voort te krijgen, want de wind was hun tegen.” Hij ziet Zijn jongeren in nood van de baren en Hij is gereed, om te helpen en te redden. Hij ziet in dezen donkeren nacht Zijn discipelen in het donkere hart, dat geslingerd wordt door den storm van ongelooft en twijfel.

Jezus komt tot hen, wandelende op de zee, ter vierde nachtwake.

En dan..... zien Zijn discipelen Hem aan voor een spooksel en schreeuwen ze van vrees.

Dan..... verwonderen zij zich bovenmate zeer over het wonder, waarvan zij getuigen zijn en begripen ze het niet.

Dat is dan de belooning voor Jezus' liefde en zorg. Maar de Heiland blijft zich-zelf gelijk. Hij gaat voort, met liefde te bewijzen, al weet Hij Zijn liefde ook beloond met ondank en ongeloof.